

Bajer: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden (Berg): Med Thingets Samtykke [Ophold] giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Bajer: Jeg maa gjøre opmærksom paa, at Forslaget næppe blev forelagt igjen i samme Form. Jeg har ikke Forslaget hos mig, men jeg husker næppe feil i at Forslaget ikke kom tilbage næste Gang i samme Form, men med Endringer, som kan være paavirkede af det lille Høremindeetal i Udvalget, uden at der var taget Hensyn til den øvrige Del af Udvalget.

Formanden (Berg): Jeg skylder det ærede Medlem (Bajer) den Bemærkning, at naar man erklærer, at man afstaar fra Ordet, med Angivelse af Begrundelsen, hvorfor man gjør det, maa det betragtes, som om man har havt Ordet.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingene.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Høgsbro: Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag af Høgsbro.

Formanden (Berg): Inden jeg gaar til den næste Sag paa Dagsordenen, meddeler jeg, at jeg agter at afholde endnu et Møde i Dag her i Salen efter dette, paa hvilket der formentlig kun vil foretages Udvalgs Medsættelse. Jeg kan nemlig derved fritage Thinget for at møde i Morgen, hvorom der er fremkommet Anmodning fra flere ærede Medlemmer.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Beskyttelse for Varemærker.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1711 ff.)

Sagen sattes under Forhandling.

Leth: Det vil være i ærede Medlemmers Erindring, at Straffelovens § 278 allerede indeholder Bestemmelser med Hensyn til Varemærker, og da navnlig i den Retning, at den, som anbringer en Andens Stempel eller Mærke paa sine Varer, er Straf isalden og det en meget streng Straf, nemlig fra 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød til 2 Mars Forbedringshusarbejde, hvis Varen er ringere end den, som Stemplet hører til, og i hvert Tilfælde en Straf — om Varen ikke kan siges at være af ringere Kvalitet — der første Gang ikke kan overstige 200 Kr., men som i Gjentagelsestilfælde dog kan naae op til 6 Gange 5 Dages Bånd og Brød. Det var efter disse Bestemmelser overladt til Domstolene under enhver Sag at bedømme, hvor vidt et saadant Mærke, som der var Tale om, kunde siges at være en Andens Varemærke eller ikke, og jeg maa tillaa, at det egentlig ikke er mig bekendt, at der har været nogen Vanskelighed for Domstolene forbunden med at træffe Afgjørelse i hver enkelt Sag om dette Spørgsmaal. Smidlertid har man dog troet, at her var et Lovgivningsæmne, som kunde fortjene videre Bearbejdelse, og man har da navnlig søgt baade andre Steder og herhjemme hos os at staffe yderligere Beskyttelse for Varemærker til Stede gennem særlige Love, hvis Hensigt jo er den, saaledes som det ogsaa ses af dette Lovforslags Indhold, at træffe bestemte Regler for, hvorledes en Mand skulde stille sig for at kunne være sikker paa at erhverve sig Eneret til Varemærke, og endvidere indeholde disse Love til Dels en højere Straf, end der tidligere kjendtes fra almindelig borgerlig Straffelov hos os og de Straffelove, som have gjældet i andre Stater; men jeg tror at turde sige, at det er et Spørgsmaal, hvor vidt man i Virkeligheden har opnaaet det Gode, man tilsigtede. I det Mindste kan det siges, at efter at vi hos os have faaet Loven af 2den Juli 1880, og det er ifet Misbrug, som ikke vilde have kunnet finde Sted, forinden denne Lov udkom. Nu har jo dette Spørgsmaal været under Bearbejdelse af en international Kommission, som har gjort sig Umage med Sagen. Den gaar forøvrigt i samme Spor, som man slog ind paa ved Loven af 2den Juli 1880, og det er Frugten af denne Kommissions Arbejde, som foreligger for os i nærværende Lovforslag. Om man nu i Virkeligheden kan opnaa Noget ved at vedblive at gaa den Vej, som en Gang er betraadt, og om det kan føre til et tilfredsstillende Resultat eller ikke, det er Noget, som jeg ikke skal komme ind paa i dette Dieblit, ligesaa lidt som paa det fore-